

Historieta d'assetjament que té solució: entre tots, podem vèncer el bullying!

Un nou curs començava i el Marc estava molt il·lusionat. Nou institut i nous companys. Li agradava aprendre i conèixer gent nova.

Van passar les primeres setmanes i tot anava bé, però un dia, quan el Marc anava pel passadís, de sobte, dos nens de l'altra classe, en Martí i en Pau, li van donar un cop de colze. En Marc va caure al terra. Capcot, es va aixecar però, no li va donar massa importància.

Més tard, quan estava a classe anotant coses, en Martí i en Pau li van llençar un paper i, a conseqüència d'això, tota la classe va començar a riure. En Marc es sentia sol, trist i oblidat. Va perdre les ganes de seguir anotant. Al cap d'una estona, quan faltaven 20 minuts per acabar la classe, en Martí i en Pau li van tornar a llençar un paper. Però en aquesta ocasió, la Maria, una de les seves millors amigues, es va girar i va dir:

- Ei, nois! Pareu ja! Que us agradaria que us ho fessin a vosaltres? Oi que no? Doncs pareu! Si us plau!

I en Martí i en Pau van contestar:

- Ei, deixa'ns estar!

En Marc, va seguir sense donar-li molta importància, però més tard, al pati, quan pensava que tot s'havia acabat, en Martí, en Pau i els seus amics van començar a burlar-se d'ell dient que bé que es portava a classe. En Marc no va contestar però, els altres van continuar molestant-lo i finalment el van picar. Com que el Marc, molt nerviós, va començar a cridar, un professor va veure la baralla i el va ajudar.

Ja a casa, en Marc va escoltar a la mare parlant per telèfon. Era una trucada de l'institut. Els professors li van explicar a la mare el que havia passat. Quan la mare va penjar, va mirar al Marc amb ulls preocupats i li va dir que havien de parlar.

- T'he d'explicar un cosa...Quan jo era petita, hi havia un nen a classe que sempre em picava i em feia la guitza. Ho vaig passar molt malament. Un dia em van empènyer a plàstica i em vaig tallar un dit, per això ara el tinc així.- La mare tenia una cicatriu en un dit-. No desitjaria això a ningú i menys al meu fill. Sé el que et fan, m'ho han dit. Jo vaig demanar ajuda als amics, al professors i a l'avia. Entre tots vam solucionar el problema. I ara aquesta cicatriu em recorda que sempre s'ha de lluitar.

En Marc no coneixia aquesta història. Es sentia trist però recolzat quan va marxar cap a la seva habitació. Al dia següent, en Marc tenia por però, no pensava permetre que la por el guanyés. No volia que li fessin el mateix que el dia anterior i no volia amagar-se. La Maria estava sempre amb ell. Fins i tot va estar amb ell durant tota l'estona de pati i això que ella sempre anava amb les noies a jugar a bàsquet. Però aquell dia perquè li feia mal el peu. A més el professor d'educació física havia començat aquella setmana un torneig de handbol i la professora de biologia havia començat a arreglar l'hort. Així que hi havia molts mestres pel voltant que li donaven confiança. La colla d'en Martí i d'en Pau el van mirar un parell de

vegades però ell no va abaixar la mirada. Pensava en la seva mare i sentia la Maria al seu costat.

Els dies van passar i no va haver-hi més problemes.

Temps més tard, en Marc es va assabentar que a la Maria no li feia mal el peu i que el torneig de handbol i arreglar l'hort no van començar aquell dia per casualitat sinó perquè hi havia molta gent que es preocupava per ell.